

Sygn. akt VI Ka 152/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze B. R.

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r.

sprawy **G. K.** ur. (...) w G., s. J., M. z domu M.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 18 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 856/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. K. w ten sposób, że:

- w pkt II części dyspozytywnej obniża okres na który orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 4 (czterech) lat,

- w pkt III części dyspozytywnej obniża wysokość świadczenia pieniężnego do 6 000 (sześciu tysięcy) złotych,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 620 złotych.

Sygn. akt VI Ka 152/17

UZASADNIENIE

G. K. oskarżony został o to że:

w dniu 4 maja 2016 r. w P. woj. (...) w ruchu lądowym na ulicy (...) prowadził samochód marki B. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – wynik badania na urządzeniu kontrolno - pomiarowym A. (...) na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wyniósł: I – 0,61 mg/l, II – 0,59 mg/l

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 18 stycznia 2017 r. w sprawie II K 856/16:

I. uznał oskarżonego G. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych każda;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 8.000 zł;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 4 maja 2016 r. do dnia 18 stycznia 2017 r.;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził w całości od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 700 zł. w tym na podstawie art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu 600 zł. opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego G. K. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem swobodnej oceny dowodów mającej wpływ na treść orzeczenia który doprowadził do obrazu przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 ,art. 5 § 2 k.p.k., art.7 k.p.k.) który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie iż oskarżony G. K. dokonał przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. podczas gdy oskarżony nie dopuścił się tego czynu;

2. obrazę prawa procesowego a to art.170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przeprowadzenie oględzin miejsca w którym zarzuca się oskarżonemu popełnienie przestępstwa oraz przeprowadzenie eksperymentu procesowego w celu ustalenia czy możliwe jest wyminięcie się samochodów poruszających się ulicą (...) w P. oraz rozpoznanie osoby kierującej pojazdem marki B. co uniemożliwiło Sądowi dokonanie pełnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci zeznań świadków oraz dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia;

3. obrazę art.42 § 2 k.k. poprzez orzeczenia wobec oskarżonego będącego osobą znacznie zaawansowaną wiekowo środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat podczas gdy ustawodawca w w/w przepisie określił minimalny okres 3 lat;

4. obrazę art.43a § 2 k.k. poprzez zasądzenie od oskarżonego G. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 8.000 zł wobec oskarżonego będącego inwalidą i osobą schorowaną , podczas gdy ustawodawca w w/w przepisie określił minimalną kwotę w wysokości 5.000 zł.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony , ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się zasadna jedynie w części, w szczególności co do okresu na który orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i co do wysokości świadczenia pieniężnego.

Niezasadnie skarżący kwestionuje ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonego w niniejszej sprawie. Rozważania Sądu I instancji zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku w których Sąd ten dokonał analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przekonują, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu (str. 2-3 uzasadnienia, k. 96 odwrót – 97 akt). Dysponując na rozprawie główną walorem bezpośredniości, opierając się na zasadzie swobodnej oceny dowodów Sąd I instancji władny był dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w których

przyznawał, że wypił w dniu zdarzenia w godzinach popołudniowych „kilka piw” a następnie po kłótni z konkubiną wsiadł do swojego samochodu marki B. i przejechał ok. 200 – 300 metrów zanim zobaczyli go policjanci którzy przejeżdżali radiowozem (k.17), oraz zeznaniom świadków – policjantów P. K. i M. K. którzy zatrzymali oskarżonego (k.8, k.69) , odmówić zaś wiarygodności dowodom przeciwnym , w szczególności zmienionym wyjaśnieniom oskarżonego z rozprawy i zeznaniom świadka E. B.. Wprawdzie oskarżony w wyjaśnieniach twierdził że nie odpałał silnika w samochodzie i jedynie „stoczył się nim drogą”, policjanci zaś konsekwentnie zeznawali że oskarżony jechał z włączonym silnikiem i zapalonymi światłami mijania , jednakże ta rozbieżność nie ma decydującego znaczenia, w jednym i drugim wypadku bowiem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpywał znamiona przypisanego mu czynu. Sprawstwo oskarżonego potwierdza protokół badania jego stanu trzeźwości (k.2). Gołosłowne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego są twierdzenia skarżącego że „...policjanci mogli błędnie ocenić iż pojazd w którym przebywał oskarżony...pozostawał w ruchu”. Nie sposób uznać że policjanci – nawet mając na uwadze nocną porę kiedy miało miejsce zdarzenie – nie potrafili odróżnić samochodu stojącego, zaparkowanego, od samochodu będącego w ruchu. W tym kontekście nie było uchybieniem Sądu I instancji oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego o dokonanie oględzin miejsca zdarzenia i przeprowadzenie eksperymentu procesowego jako że dowody te nie miałyby rozstrzygającego znaczenia w niniejszej sprawie i jedynie przedłużyłyby postępowanie.

Nie budzi wątpliwości wymierzenie oskarżonemu kary grzywny będącej karą nieizolacyjną, oraz orzeczenie środków karnych o których mowa w zaskarżonym wyroku. Zasadnie natomiast skarżący kwestionował okres na który orzeczono środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i wysokości świadczenia pieniężnego. Oskarżony nie był dotychczas karany przez sąd, utrzymuje się z emerytury w wysokości 800 euro. W ocenie Sądu Okręgowego 5 letni okres zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych był dla oskarżonego rażąco surowy tak mając na uwadze okoliczności zdarzenia, jego wiek jak i uprzednią niekaralność i zważywszy na powyższe Sąd zmieniając wyrok ograniczył ten okres do 4 lat. Mając z kolei na uwadze w szczególności wysokość dochodów oskarżonego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie świadczenia pieniężnego obniżając je z 8.000 do 6.000 złotych. Zmieniając zaskarżony wyrok w sposób wyżej wskazany Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy wobec oskarżonego G. K..

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 620 zł. (600 zł opłata za II instancję + 20 zł. ryczałt za doręczenia).